

KARIN
BRODS
MINNESMÄRKEN

STRANDVERKET

MINNESMÄRKEN

HASSE PERSSON, KONSTNÄRLIG LEDARE OCH CURATOR

En ny utställning av Karin Broos är en konsthändelse utöver det vanliga. Därför är det en stor ära för *Strandverket* att nu få presentera Karin Broos utställning *Minnesmärken*. Den bygger på ett drygt 40-tal nya målningar som väl täcker in hela hennes *oeuvre* av fotorealistiskt måleri med motiv hämtade ifrån den egna livserfarenheten.

Tidigare i karriären har många motiv handlat om döttrarna Sara, Sissela och Stella, men nu dyker även barnbarnen upp i målningarna. Och medan de tidigare bildberättelserna utspelat sig kring hemmet i Östra Ämtervik vid sjön Fryken i sagolika Värmland, så har nu Karin Broos vidgat fältet till trästaden Jurmala i Lettland och till världsmetropoler som Berlin och Istanbul. Men med på utställningen finns också en serie målningar i sjukhusmiljö – motiv som kommit till konstnären under hennes egna sjukhussejourer i samband med elakartade ögonproblem.

Det har ofta nämnts att Karin Broos måleri för tankarna till en skandinavisk målartradition och namn som Anders Zorn, Vilhelm Hammershøj och P.S. Krøyer. Men även den amerikanske mästaren Edward Hoppers förkärlek till att fånga människornas ensamhet står att finna i Karin Broos motiv. Dock är det alldeles uppenbart att många målningar bygger på vad den franske mästarfotografen Henri Cartier-Bresson kallat för *det avgörande ögonblicket*. För det är just frusna ögonblick som oftast är utgångspunkten i Karin Broos måleri. Men till skillnad från Cartier-Bresson, kan Broos lägga in flera *frusna ögonblick* i samma målning. Ett stort antal fotografier kan bli till ett collageliknande underlag för en ny bild – ögonblick av mänskligt tillstånd fångade i tekniskt briljanta målningar. Beträktare tillstår ofta känslan av en skrämmande historia bakom många av Karin Broos målningar; av något som har inträffat *före* målningarna, eller en katastrof i vardande *efter* målningarnas tillkomst. Hur dessa starka reaktioner skapats i de till synes fridfulla målningarna är något av konstnärskapets stora hemlighet.

– *Karin Broos universum är kvinnlig melankoli i alternativet till den heroiska, utopiska värld som manliga konstnärer ofta konstruerat kring sina idéer om "urhemmet"*, förklarade konsthistorikern Ingela Lind i förordet till boken *Speglingar* (Arena 2011).

Karin Broos föddes 1950 i Uppsala i mitten av en barnaskara på fem syskon. Båda föräldrarna var akademiker och att barnen skulle gå samma väg togs som

självklart! Familjen flyttade till Malmö när Karin var 10 år och det var nog i Skåne som Karin Broos formades mest. Hon blev tidigt en ung revoltör och hoppade av skolan för att åka till London och uppleva 1960-talets *swinging London*. Unga Karin var bara 19 år då hon träffade blivande maken Marc Broos från Holland. Det var Marc som lockade Karin att 1970 söka in på Kungliga Konsthögskolan i 's-Hertogenbosch. Det var här som Karin Broos fick lära sig konsten att måla. För i landet som skapat konstnärer som Vermeer, Rembrandt och Vincent van Gogh var teknisk perfektion A och O. Men efter fem års studier hade Karin Broos ändå inga självklara tankar på en konstnärskarriär. Hon hade läst Thoreaus *Skogsliv vid Walden* och längtade ut till ett *gröna vågen-liv* i Sverige. Ett romantiskt liv som eftersträvades av många unga på 1970-talet. Marc och Karin köpte ett gammalt hus mellan Sunnemo och Hagfors i Värmland och levde på kärlek och vad marken hade att bjuda – plus får, bin, hundar och hästar.

Karin fortsatte dock att teckna och måla och fick en viss uppmärksamhet när hon 1975 lämnade in fyra teckningar på Höstsalongen i Karlstad. Alla fyra kom med på Salongen och Värmlands Museum köpte en av dem.

– *Ur intet kom hon*, skrev Nya Wermlands-Tidningen då. Men det skulle dröja ytterligare 33 år innan det egentliga genombrottet för Karin Broos kom, vid 58 års ålder, med en uppmärksammat separatutställning på Kristinehamns Museum. En framgång som följdes upp 2011 med en stor retrospektiv utställning på Borås Konstmuseum. En utställning som sedan vandrade vidare till Sven-Harrys Konsthall i Stockholm och Värmlands Museum i Karlstad.

Efter tre års tystnad kommer nu Karin Broos med helt nya målningar, varav tre akvareller – en teknik som funnits med sedan tidigt i karriären och som nu åter är aktuell och kommer att vara ett viktigt uttryck även i framtiden.

Att producera en ny utställning som *Minnesmärken*, är av förståeliga skäl en långsam process. Vi på *Strandverket* känner en stor tacksamhet gentemot Karin Broos som lagt ner mer än tre års arbete, för att få denna utställning förverkligad. Ett stort tack går också till Marc Broos som varit en entusiastisk tillskyndare i projektet.

Ett särskilt tack sänder vi till filmmakaren Sara Broos som i denna katalog skrivit en mycket personlig essä om förhållandet mellan mor – dotter, konstnär – modell. En essä som kan ses som en synopsis till Sara Broos kommande dokumentär om Mamma Broos, hennes första sedan den prisbelönta dokumentären *För dig naken* om konstnären Lars Lerin och hans kärlekssaga med brasilianske Manoel Marques.

Strandverkets målsättning är att vara en betydelsefull institution inom fotografi, måleri och skulptur. Vår ambition är att regelbundet producera egna utställningskataloger, som denna, som ger besökaren ytterligare fördjupning av ett viktigt konstnärskap.

MINNESMÄRKEN

HASSE PERSSON, ARTISTIC DIRECTOR AND CURATOR

A new exhibition by Karin Broos is an extraordinary artistic event. It is therefore a great honour for *Strandverket* to present Karin Broos' exhibition *Minnesmärken*. It is based on more than 40 new paintings covering her entire *oeuvre* of photorealistic works with motifs drawn from her own experiences of life.

Earlier in Karin Broos' career, many motifs depicted her daughters Sara, Sissela and Stella. Today the grandchildren also appear in her paintings. And while previous pictorial stories were enacted around the home in Östra Ämtervik by Lake Fryken in magical Värmland, Karin Broos has now broadened the field to the wooden town of Jurmala in Latvia as well as to international metropolitan cities such as Berlin and Istanbul. The present exhibition also features a series of paintings in a hospital setting, motifs that have disclosed themselves during the artist's own hospital stays relating to malignant eye problems.

It has often been mentioned that Karin Broos' paintings are reminiscent of a Scandinavian painting tradition and of great artists such as Anders Zorn, Vilhelm Hammershøj and P.S Krøyer. But the American master Edward Hopper's partiality for capturing human loneliness can also be found in Karin Broos' motifs. However, it is quite obvious that many of her paintings are based on what the French master photographer Henri Cartier-Bresson called *The Decisive Moment*. For it is precisely the frozen moments that most frequently provide the bases of Karin Broos' work. But, in contrast to Cartier-Bresson, Broos, in one painting, may include several *frozen moments*. Thus, a great number of photographs can give final shape to a collage-like foundation for a new picture – moments of human conditions caught in technically brilliant paintings. Viewers often admit to sensing a frightening story behind many of Karin Broos' paintings; of something that has happened *before* the paintings, or of a disaster that is about to take place *after* the painting's creation. How these strong reactions have been created in the seemingly peaceful paintings is part of the artistry's great secrets.

– *Karin Broos' universe is female melancholia as an alternative to the heroic, utopian world that male artists often construct around their ideas of "original home"*, art historian Ingela Lind explained in the preamble of the book *Reflections* (Arena 2011).

Karin Broos was born in Uppsala in 1950, the middle child of a brood of five siblings. Both parents were academics and it was expected that their children would take the same route! The family moved to Malmö when Karin was 10 and it is probably the region of Skåne that has shaped Karin Broos the most. She soon rebelled, leaving school to go to London to experience the 1960's *swinging London*. Young Karin was only 19 when she met her future husband Marc Broos from Holland. It was Marc who, in 1970, tempted Karin to apply to the *Royal Academy of Art and Design* in 's-Hertogenbosch. This is where Karin Broos learnt the art of painting. For in the country that created artists such as Vermeer, Rembrandt and Vincent van Gogh, technical perfection was key. But, after five years of studies, Karin Broos still had no clear plans to make a career as an artist. She had read Henry David Thoreau's *Walden or Life in the Woods* (1854) and longed to move to rural Sweden – a romantic life that many young people aspired to in the 1970s. Marc and Karin bought an old house between Sunnemo and Hagfors in Värmland and lived off love and whatever the land could offer – plus sheep, bees, dogs and horses.

Karin Broos continued to draw and paint and received some attention when, in 1975, she entered four drawings into an autumn exhibition in Karlstad. All four were accepted and *Värmland's Museum* bought one of them.

– *From nowhere she emerged*, wrote local newspaper *Nya Wermlands-Tidningen* at the time. But another 33 years would pass before Karin Broos' real breakthrough – at age 58 – with an acclaimed solo exhibition at *Kristinehamn's Museum*. The success was followed up in 2011 with a large retrospective exhibition at *Borås Museum of Art*. The exhibition then moved to *Sven-Harry's Art Museum* in Stockholm and to *Värmland's Museum* in Karlstad.

After three years of silence, Karin Broos is now exhibiting brand new paintings, three of which are watercolours – a technique of hers since early in her career and once again current. It is likely it will be an important artistic expression in the future.

Producing a new exhibition such as *Minnesmärken* is understandably a slow process. And at *Strandverket* we feel immense gratitude towards Karin Broos who has dedicated more than three years of work to make this exhibition a reality. A big thank you goes also to Mark Broos, who, enthusiastically, has supported this project.

A special thank you also to filmmaker Sara Broos, who in this catalogue writes a very personal essay about the relationship between mother-daughter, artist-model. This essay may be seen as a synopsis to Sara Broos' upcoming documentary about *Mamma Broos*, her first since her award-winning documentary *For you, naked* about artist Lars Lerin and his love story with Brazilian Manoel Marques.

Strandverket's ambition is to be an important institution in the fields of photography, painting and sculpture. Our goal is to continually produce our own exhibition catalogues, such as this, which give the visitor further knowledge about an important artist.

SPEGLINGAR

SARA BROOS

Vi sitter i baren på ett hotell i Jurmala, en kurort vid Rigabukten, högt över Östersjön. Långa stränder av vit sand, furuskog och förfallna trähus. Det är första gången vi reser bort tillsammans. Det är hennes sextioårsdag, början av juli. I taket en discokula som sakta snurrar. Musiken spelas på låg volym, rösterna i lokalen är dämpade. Vi sitter tysta, en ansträngd tystnad som inträffar när det är meningen att man ska prata; när allt är upplagt för det. Jag tänker på paren man ser ibland ute på caféer eller restauranger som levt ihop ett helt liv. De kanske inte går ut så ofta men när de väl sitter där så har de ingenting att säga varandra. De sista gästerna går och vi är ensamma kvar. Vi dricker upp våra drinkar, sover lätt i hettan.

Jag minns hur jag som barn i smyg betraktade min mamma där hon stod framför spegeln och hur jag undrade vad hon såg. Och jag minns hur hon försökte röra sig så friktionsfritt som möjligt; förändrade sig själv efter andras förväntningar. Det där har blivit bättre med åren. Men hon säger att hon inte vet vad frihet är, inte den sortens frihet som innebär att inte känna skam. Att kunna acceptera sig själv som man är. När jag som tonåring hamnade i samma tillstånd, känslomässigt nollställd, med en längtan efter att bli någon annan eller upplösas helt, blev hon påmind om sin egen ungdom, åren av självsvält och destruktivitet. Genom sina målningar hittade hon ett språk för det hon inte kunde uttrycka i ord. Utsatta kvinnor, stående rakt upp och ner med tomma blickar, helt i osynk med sig själva. Instängda i sina kroppar. Det kanske är konsten som är den plats där hon är omedveten, där hon inte ser sig själv genom någon annans blick. Varje konstruktion eller manér blir synligt, ett misslyckande. Hon säger att varje ny målning är en kamp och med jämna mellanrum ett rent helvete. Samtidigt som den största livskänslan uppstår när allt känns rätt.

Motiven på utsatta kvinnor återkom, expressionistiska bilder med mycket svärta, självporträtt. Jag minns särskilt en målning; en kvinna som håller en katt i ett hårt grepp. Kvinnan med sin brustna blick, hela hennes uttryck förvridet, ett förstört ansikte. Jag skrev till målningarna, gav kvinnorna namn och sammanhang; för att avvärja dem och genom att närma mig samtidigt distansera mig från dem. Först långt senare förstod jag varför de berört mig så starkt. Det är lättare att förtränga, att blunda för det mörka. Särskilt när det handlar om dig själv. Du viker undan,

slår ner blicken, går in i dig själv. Du vill slippa spela roller. Du längtar efter att bli befriad. Men du kan inte fly. Även i tystnaden talar du.

Jag vaknar av att hon smyger ut i korridoren. Hotellet ligger precis vid stranden. Jag ser henne från fönstret, hon har kameran med sig. Några pojkar leker intill vattnet trots att det är mitt i natten. Stora spotlights lyser upp delar av stranden. Havet är svart och det blåser hårt. Vid frukosten ser hennes ansikte annorlunda ut, ett främmande drag. Något undfallande och samtidigt en beslutsamhet. Hennes drag som hela tiden skiftar, som att hon bär på alla sina åldrar samtidigt.

En flicka på kanske tio år sitter ensam vid bordet intill vårt. Mamman är stressad, hon pratar i telefon medan hon hämtar bröd och kaffe. Flickan sitter och pillar med en servett, tittar ut genom fönstret. I några sekunder är det som att hela hennes uttryck förändras. Ansiktet blir genomskeinligt och allt det hon är, tänker och känner koncentreras till en och samma punkt. Som när en liten förskjutning i det vardagliga plötsligt kan framkalla en förhöjd känsla av överklighet. Karin sträcker sig blixtnabbt efter kameran, men det är för sent. Plötsligt blir flickan medveten om att vi tittar på henne, hon slår ner blicken. Strax därefter kommer mamman. De sitter nära varandra men det finns ingen kontakt mellan dem. Precis då, när jag och Karin betraktar dem, medvetna om den tystnad som finns även mellan oss, bestämmer jag mig för att göra en film. Om hur nära man kan komma den människa som man tror sig känna så väl. Om de undermedvetna överföringarna och hur ibland en mening, en blick kan vara avgörande för hur allt blir. Om det symbiotiska förhållandet mor – dotter, konst – liv och avgrunden däremellan. Så lite vi vet om varandra. Livslögnerna vi omger oss med, hur vi lever med antaganden, om oss själva, om andra, om världen omkring. Till och med våra egna minnen.

Vi står i en lång korridor på hotellets högsta våning. Vi blir stående där, som om vi väntar på något. En kvinna med vit rock passerar utan att se på oss. Hennes rörelser i slow motion. Det är kvavt. Fönstren går inte att öppna. Ändå fladdrar de tunna gardinerna, kanske från en fläkt någonstans. Där nere ser vi stranden och människor som små prickar. Mamma lägger undan kameran. Vi står helt stilla och bara tittar ut. Byggnaden rör sig som ett skepp, vi driver bort, en fågel flyger rakt mot rutan. Ljuset faller. De genomskeinliga röda gardinerna som eld. Solen smälter och försvinner i havet.

Jag undrar om hon är rädd för det vackra, att det ska bli för vackert. Hon säger att det handlar om hur man förhåller sig till det; om det finns några sprickor, någonting skevt. Och samtidigt, ju vackrare något är desto mer smärtsam är ofta påminnelsen om dess förgänglighet. Hon bär alltid på den känslan, även i de stunder då hon är väldigt lycklig, hur tillfälligt och skört allting är. Kanske beror det på alla sorger

hon upplevt. Taxichauffören spelar Leonard Cohens "Anthem" när vi åker ut till flygplatsen nästa dag: *There is a crack in everything, that is how the light comes in.*

Karin tog ofta namn från Cohens sånger när hon var ung. Hon sökte sig till det destruktiva, levde i ett tillstånd utan gränser mellan verklighet och fiktion, alltid på väg någon annanstans. Hon kallade sig Melinda efter Dylans "Just Like Tom Thumb's Blues": *Sweet Melinda, The peasants call her the goddess of gloom. She speaks good English and she invites you up into her room.* Hon levde i en myt om sig själv, kvinnan i sångerna. Hennes skönhet blev ett skydd och ett vapen. Att förlora sig själv. Att bli någon annan. Hon träffade Marc i slutet av 60-talet i Holland. Inte förrän de skulle gifta sig avslöjade hon att hennes verkliga namn var Karin, inte Melinda. Hon kom in på Konstakademien i Den Bosch och började måla oavbrutet. De flyttade snart ut på landet i Värmland, levde ett enkelt liv i skogen, långt från tankar på framgång eller karriär.

Jurmala kapslas in i minnet, sparas där. Känslan av tomhet, av att ingenting egentligen blivit sagt. Hur vi går omkring i våra separata världar. Ändå är det som om vi kommit varandra närmre. Vissa saker måste man hantera varsamt, de går inte att tvinga fram; de kanske inte ens kan uttryckas i ord. På samma sätt i konsten när du kastas in i ett tillstånd, tekniken är oväsentlig, ismer och kategoriseringar saknar betydelse. Plötsligt känner du igen något som du aldrig tidigare mött. Känslan av att du har varit på en plats men glömt eller möter en främling som du känner igen.

Karin lägger märke till små detaljer, sensitiv inför minsta skiftning; det sitter i oss båda. Det finns inga filter, inga skydd. Skörheten som ibland gör det outhärdligt att leva, men också motsatsen. Hon minns sköterskan i förlossningsrummet som undersökte henne innan hon sakta tog bort handen. Hon minns inte ansiktsdragen men hennes ovanligt långa fingrar, precis innan hon sa: "Det finns inga hjärtljud". Navelsträngen hade lindat sig likt en orm kring barnets hals. Flera år senare förlorar hon fullständigt förståndet när hon hittar ett dött föl i hagen, strypt av elstängslet. Stoet stod bredvid med huvudet hängande och mjölken som droppade från juvret. Våra minnen som färger vår blick på världen. Hur en detalj, en doft kan kasta oss tillbaka in i ett tillstånd. Och hur ett sår kan rivas upp gång på gång. En lagring av bilder i minnet som påverkar mötet med nästa bild. Det kan vara något i tonen, något som slår an; de små detaljerna som plötsligt framträder och får betydelse, när vi fäster blicken. Trettiofyra år senare målar hon en svit sjukhusbilder. Var kommer allt ifrån? Var påbörjas processen till en målning? Hon får ofta frågan hur lång tid det tar att göra en målning. Vad svarar man på det? Ibland kanske ett helt liv.

Hon längtar inte längre bort, inte på samma sätt som förr då hon alltid bar på en diffus längtan någon annanstans. Hon är kvar på samma plats, reser inte gärna. Hon arbetar metodiskt, låter sig inte distraheras av världen utanför, av sociala medier eller telefoner. Hon stänger av allt under långa perioder, gör sig onåbar; rör sig mellan huset, ateljén, stallet, skogen och sjön. Att leva på en begränsad plats utan att vända sig bort från världen. Samma stig varje morgon, samma skog, samma träd, samma ansikten. Ett beroende, av rutiner, av struktur, för att inte rasa igenom. Det är samma landskap men det är ändå inte samma landskap. De eviga sinnestämningväxlingarna. De kemiska reaktionerna i kroppen. Vädret. Vissa dagar ligger luften helt stilla och himlen tynger ner jorden. Andra dagar är luften fri och det är lätt att andas. Kanske spelar det inte så stor roll var vi befinner oss.

Varje dag kaffe klockan elva. Då kommer grannarna förbi; bilmekanikern, kyrkoherden, fotografen och bonden, ibland samtidigt, ibland var för sig. De småpratar om vädret, om elstängslet till hästarnas hage som måste lagas. Hon simmar varje morgon, även när det är minusgrader och tunn is på sjön. Klarheten hon känner när vattnet omsluter kroppen. Tyngdlösheten. Hon simmar aldrig långt ut, håller sig nära land, aldrig ut på djupare vatten. Frykensäarna är oberäknliga. Ute där näckrosorna börjar stupar det brant. Hundrafemtio meter. Fartyg har förlit där.

Vi sitter nere vid bryggan, jag och mina systrar. Sjöarna är avlånga och avlöser varandra. Fri sikt ett par mil söderut mot Nilsbybron. Röda spann av betongbågar och bilar som passerar som streck över sundet. Vattenytan spegelblank över hela sjön. Idyllen. Något avvaktande, som väntan på en katastrof. Mamma står vid räcket några meter bort och betraktar oss. Jag känner hennes blick i ögonvrån. En myra kryper uppför mitt ben. En fågel lyfter över vattnet. En vindpust mitt i det stilla. Jag sjunker in i mig själv och är samtidigt fullkomligt närvarande. Jag ser på mina systrar. Den där nedärvda melankolin som växt in under huden på oss, blivit en del av vårt blodomlopp; ett tonfall, en klang. Det där som vi alla tre känner igen hos mamma. Hon letar efter något. Ögonblicket eller sekunden när något spricker upp, när självmedvetenheten försvinner. Ett tillstånd av upplösning, när det inte längre är intressant vems ansikte det är, när allt smälter samman. Och utanför ramen fortsätter bilden...

Jorden, vattnet. En självklarhet, en livsbetingelse. Aldrig något påtvingat, aldrig något konstruerat. Kroppen dras mot jorden och vattnet som en magnetisk kraft. Varje morgon samma promenad. Och så djuren. De står där med sina öppna ögon. De kan inte förstå sig. De strävar inte efter att vara något annat. Hundarna som alltid vakar över henne i ateljén, följer minsta rörelse. Eller rådjuren ute på fälten. Mamma går sin vanliga promenad med Timo, min systerson, han är fyra år. De går sakta. Han hittar ett stort löv på marken som han tar med sig. De pratar

om allt möjligt. Den sortens samtal som saknar riktning eller förväntningar, som inte behöver leda till slutsatser eller förklaringar. Ett barn är så nära till det där tillståndet av total närvaro. Hur de helt kan uppslukas av något. Koncentrationen. Direktheten. Det teoretiska eller analytiska är underordnat.

Hon berättar om en dröm. Det var ovanligt mörkt på morgonen, som om en filt lagts över himlen och dämpat ljuset. Luften var tjock och svår att andas. Hundarna släpade efter. Plötsligt var de försvunna och hon var helt ensam. Hon kom fram till de stora fälten där skogen börjar. Dimman hade lagt sig tung och hon såg bara några meter framför sig. Det blev allt mörkare ju närmare skogen hon kom och när hon var framme vid diket där fälten slutar och skogen tar vid, upptäckte hon att allt var borta. Bergen var kala och där träden stått gapade djupa svarta håll. Ett svagt ljud hördes långt ner under jorden, som från ett skadat djur, men ändå ett mänskligt läte. Hon gick närmare och såg ner i ett av hålen. Armar som sträckte sig upp mot henne, ansikten som en blandning mellan människa och djur, fastväxta i marken. Hon försökte ta sig därifrån, men benen var tunga och hon kunde knappt lyfta dem. Hon kände hur hon sakta växte fast och sjönk neråt. Marken rämnade.

Dörren till ateljén är alltid låst. Bara hundarna får vara därinne hos henne. Musik på hög volym; Nathalie Merchant, Lucinda Williams, Mary Gauthier, kvinnliga röster med mycket svärta. Marc ringer i klockan när middagen är serverad, sen ut till stallet och hästarna. Dagarna har sin gång. Varje dag en ny stämning. Samma bild från sovrumsfönstret när hon vaknar; fälten och åkrarna i flera skikt och ljuset som kommer krypande.

REFLECTIONS

SARA BROOS

We are seated in the bar at a hotel in Jurmala, a resort on the Bay of Riga, high above the Baltic Sea. Long white beaches, birch forest and dilapidated wood buildings. It is the first time we travel together. It is her sixtieth birthday, early July. In the ceiling a disco ball slowly turns. Music plays softly, voices in the room are low. We sit quietly, a forced silence that arises when the expectation is speech: when everything is arranged to that end. I think of the couples one sometimes sees at cafés or restaurants, who have spent an entire life together. Perhaps they don't go out often but once they are out they have nothing to say to each other. The last guests leave and we are the only ones left. We finish our drinks and sleep lightly in the heat.

I recall how I as a child stealthily observed my mother as she stood before the mirror and how I wondered what she saw. I recall how she tried to move with as little resistance as possible, modified herself according to others' expectations. As the years have gone by, this has gotten better. But she says she doesn't know what freedom is, not the kind of freedom that does not also mean shame. To be able to accept oneself as one is.

When I as a teenager found myself in the same state, emotionally indifferent, with a desire to become someone else or dissolve completely, she was reminded of her own youth, years of starvation and destruction. Through her paintings she found a language for what she could not express in words. Vulnerable women, just standing there with empty gazes, completely out of synch with themselves. Trapped in their bodies. Art is perhaps the space where she is unconscious, where she does not see herself through someone else's gaze. Each construction or mannerism becomes apparent, a failure. She says that each new painting is a struggle and, on a regular basis, pure hell. While the greatest sense of vitality emerges when everything feels right.

The motif of vulnerable women recurred, expressionistic images with a great deal of darkness, self-portraits. I recall one painting especially: a woman holding a cat in a tight grip. The woman with her shattered gaze, her entire expression distorted, a ruined face. I wrote to the paintings, gave the women names and contexts; to disarm them and by approaching them at the same time distance myself from them. Only much later did I understand why they had moved me so. It is easier to

repress, to close one's eyes to the darkness. Especially when it is about yourself. You turn away, look down, go inward. You do not want to play roles. You long to be set free. But you cannot flee. Even in the silence, you speak.

I wake from her disappearing into the hallway. The hotel is on the beach. I see her from the window: she is carrying her camera. Some boys play by the water even though it is the middle of the night. Large spotlights illuminate parts of the beach. The ocean is black and there is a strong wind. At breakfast her face looks different, has a strange cast. Something yielding and at the same time resolved. Her features constantly shifting, as though she contains all ages at once.

A girl of perhaps ten sits alone at the table next to ours. The mother is frenetic, speaking into a phone while she fetches bread and coffee. The girl sits and plays with a napkin, looks out the window. For a few seconds it is as though her entire expression changes. Her face becomes transparent and all that she is, thinks and feels is concentrated into a single point. Like when a slight shift in the everyday abruptly summons an elevated sense of the unreal. Karin immediately reaches for the camera, but it is too late. Suddenly the girl is aware that we are looking at her, she looks down. Soon thereafter the mother appears. They sit near each other but there is no connection between them. Just then, when we are observing them, aware of the silence also between the two of us, I decide to make a film. About how close you can get to the person you think you know so well. About the unconscious transfers and how sometimes a sentence, a glance, can determine how things turn out. About the symbiotic relationship between mother – daughter, art – life and the abyss in between. How little we know about each other. The lies we surround ourselves with, how we live with assumptions, about ourselves, about others, about the world around us. Even our own memories.

We are standing in a long hallway on the top floor of the hotel. We remain standing there, as if we are waiting for something. A woman in a white coat passes without looking at us. Her movements in slow motion. The air is stifling. The windows cannot be opened. Still, the thin curtains flutter, perhaps from a breeze somewhere. Down below we see the beach and people like little dots. She puts away the camera. We stand completely still and gaze out. The building moves like a ship, we drift away, a bird flies straight into the glass. The light falls. The transparent red curtains like fire. The sun melts and disappears into the ocean.

I wonder if she is afraid of beauty, that it will become too beautiful. She says it is about how you relate to it; if there are any cracks, anything off kilter. And at the same time, the more beautiful something is the more painful is the reminder of its ephemerality. She always carries that feeling, even during those moments when

she is very happy, how temporary and fragile everything is. Perhaps it is because of all the sorrows she has borne. The taxi driver plays Leonard Cohen's "Anthem" when we drive out to the airport the next day: *There's a crack in everything, that's how the light comes in.*

Karin often took her names from Cohen's songs when she was young. She sought out the destructive, lived in a state without boundaries between reality and fiction, always on her way somewhere else. She called herself Melinda after Dylan's "Just Like Tom Thumb's Blues": *Sweet Melinda. The peasants call her the goddess of gloom. She speaks good English and she invites you up to her room.* She lived in a myth of herself, the woman in the songs. Her beauty became an armor and a weapon. To lose oneself. To become someone else. She met Marc in the late 60s in Holland. Not until they were to be married did she reveal that her real name was Karin, not Melinda. She was accepted to the Art Academy in Den Bosch and started to paint continuously. They soon moved out to the country in Värmland, lived a simple life in the woods, far away from thoughts of success or a career.

Jurmala is contained in my memory, saved there. The feeling of emptiness, that nothing has actually been said. How we walk around in our separate worlds. Still it is as though we have grown closer. Some things must be handled with care, they cannot be forced; they perhaps cannot even be expressed in words. In the same way that, in art, you are thrown into a state of mind and technique becomes irrelevant, -isms and categorization lack meaning. Suddenly you recognize something you have never before encountered. The feeling that you have been to a place but forgotten it, or meet a stranger you recognize.

Karin notices little details, sensitive in the face of the slightest shift; it is in both of us. There are no filters, no protection. The fragility that sometimes makes it unbearable to live, but also the opposite. She recalls the nurse in the delivery room who examined her before she slowly moved her hand away. She does not remember her features only the exceptionally long fingers, right before she said, "There is no heart beat." The umbilical cord had wound itself like a snake around the child's neck. Several years later she loses her mind completely when she finds a dead foal in the pasture, strangled by the electrical fence. The mare stood beside it, head hanging and with milk dripping from her udders. Our memories that color our view of the world. How a detail, a scent can hurl us back into a state of mind. And how a wound can be torn up again and again. An accumulation of images in memory that affect the encounter with the next image. It can be something in the tone, something that strikes you; the little details that suddenly emerge and gain meaning when we rest our gaze. Thirty-four years later she paints a suite of hospital images. Where does everything come from? Where does the process begin?

She often gets the question how long it takes to make a painting. What does one answer? Sometimes an entire life.

She no longer yearns for somewhere else, not in the same way as before, when she always carried a diffuse longing for elsewhere. She works methodically, does not let herself be distracted by the world outside, by social media or telephones. She turns everything off during long periods of time, makes herself unreachable; moves between the house, the studio, the stables, the forest and the lake. To live in a limited space without turning away from the world. The same path every morning, the same forest, the same trees, the same faces. A dependence on routines, structure, to not collapse. It is the same landscape but still not the same landscape. The eternal shifts in mood. The chemical reactions in the body. The weather. Some days the air is completely still and the sky weighs on the earth. Other days the air is free and it is easy to breathe. Perhaps it does not matter where we are.

Every day coffee at eleven o'clock. Then the neighbors come by: the auto mechanic, the pastor, the photographer and the farmer, sometimes all at once, sometimes one at a time. They make small talk about the weather, about the electrical fence around the horse pasture that needs to be repaired. She swims every morning, even if it is below zero and a thin layer of ice on the lake. The clarity she feels when water surrounds her body. The weightlessness. She never swims far out, stays near shore, never in deep water. The Fryken lakes are unpredictable. Out where the lily pads crop up there is a steep drop. A hundred and fifty meters. Ships have foundered there.

We sit down by the dock, my sisters and I. The lakes are long and relieve one another. A clear view for a few miles southward towards the Nilsby bridge. Red span of concrete arcs and cars passing like lines across the sound. The surface of the water a mirror reflection across the entire lake. Something expectant, like waiting for a catastrophe. Mother stands by the railing a few meters away and observes us. I feel her gaze in the corner of my eye. An ant crawls up my leg. A bird rises over the water. A gust of air in the stillness. I sink into myself and am at the same time completely present. I look at my sisters. That inherited melancholia beneath our skin, a part of our bloodstream: the tone of a voice, a chime. What we all three recognize in our mother. She looks for something. The moment or second when something cracks open, when self-consciousness vanishes. A state of dissolution, when it is no longer interesting whose face it is, when everything melds. And beyond the frame the image continues...

The earth, the water. A matter of course, a requirement for life. Never anything forced, nothing constructed. The body is drawn to the earth and the water like a magnetic force. Each morning the same walk. And then the animals. They stand there with their open eyes. They cannot disguise themselves. They do not long to be something else. The dogs that always guard over her in the studio, follow the slightest movement. Or the deer out in the fields. Mother takes her usual walk with Timo, my nephew, he is four years old. They walk slowly. He finds a large leaf on the ground that he carries with him. They talk about everything. The kind of conversation that lacks direction or expectations, that does not need to lead to conclusions or explanations. A child is so close to that state of absolute presence. How they can be completely swallowed up by something. The concentration. The directness. The theoretical or analytical is subservient.

She describes a dream. In it, it was an unusually dark morning, as if a blanket had covered the sky and dulled the light. The air was thick and difficult to breathe. The dogs lagged behind. Suddenly they had disappeared and she was completely alone. She came to the large fields where the forest begins. The fog had settled heavily and she could only see a few meters ahead. It grew darker the closer she came to the forest, and when she was by the ditch where the fields end and the woods begin, she discovered that everything was gone. The mountains were bare and where the trees had stood were deep black holes. A faint sound could be heard from beneath the earth, as if from a wounded animal, but still a human sound. She approached and looked down into one of the holes. Arms reached up towards her, faces a combination of human and animal, rooted in the ground. She tried to escape, but her legs were heavy and she could barely lift them. She felt how she slowly grew into the ground, sinking. The earth split open.

The door to the studio is always locked. Only the dogs are allowed to be in there with her. Music turned up high: Nathalie Merchant, Lucinda Williams, Mary Gauthier, female voices with a lot of darkness. Marc rings the bell when dinner is served, then out to the horses. The days have their pace. Each day a new mood. The same image from the bedroom window when she wakes: open fields and land. The light slowly approaching.

Berlin 2
200 x 140 cm

Den vita hunden / The white dog
105 x 80 cm

Den gula containern / The yellow container
140 x 105 cm

BIOGRAFI / BIOGRAPHY

KARIN BROOS, född 1950 i Uppsala, bosatt i Östra Ämtervik /
KARIN BROOS, born in 1950 in Uppsala, lives in Östra Ämtervik

Utbildning / Education

Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten 's-Hertogenbosch Holland 1970-1975

Representerad / Represented

Moderna Museet, Stockholm stad, Statens konstråd, Ystads konstmuseum, Värmlands Museum, Eksjö museum, diverse landsting, kommuner och privata samlingar

Stipendier / Scholarships

Thor Fagerkviststipendiet 1999, NWT:s kulturpris 1982 och 2007,
Konstnärsnämndens tvååriga arbetsstipendium 2006-2007,
Gustaf Frödings stipendium 2007

Utställningar i urval / Selected exhibitions

Separatutställningar / solo exhibitions: Strandverket Marstrand 2014,
Varbergs Konsthall 2014, Ystads konstmuseum 2015, Borås Konstmuseum 2011,
Sven-Harrys konstmuseum Stockholm 2011, Värmlands Museum 2011-2012,
Galleri Christian Larsen Stockholm 2009 och 2011, Grupputställningar /
Group exhibitions 2005-2011: Centre Culturel Suedois Paris Frankrike,
Krabbedans Konsthall Eindhoven Holland, Galleri Jansen Amsterdam Holland,
Riga Konsthall Lettland, N Art Reykjavik Island, Ystads Konstmuseum,
Värmlands Museum, Konstbank Hamar Norge, Galleri Lars Hagman Stockholm,
Konsthallen Moss Norge, Liljevalchs Vårsalong Stockholm, Kristinehamns
Konstmuseum, Galleri Billing Baar Schweiz, Market Art Fair Stockholm,
Norrbottnens Museum, Trollhättans Konsthall, Alingsås konsthall,
Oskarshamns Konsthall, Box Kraftverk Ådalen, Alma Löv Museum Östra Ämtervik,
Lilla Europa minibiennial Hallsberg, Zurich Art Fair Schweiz,
Galleri Hafslund Skarpsborg Norge

Böcker / Books

"Minnesmärken" Strandverkets utställningskatalog / bok text Hasse Persson och
Sara Broos, "Målningar" målningar 1995-2000 text Jessica Kempe konstkritiker DN,
"Speglingar" målningar 1999-2012 text Ingela Lind konstkritiker DN och Hasse
Persson fd. chef Borås Konstmuseum, "In i bilden, ut bland orden" 12 författare om
12 konstverk (SAK), Omslagsbilden "Hysteros" av Helena Granström (Natur och Kultur),
Omslagsbilden "Springa med åror" Cilla Naumann (Bonniers),
Omslagsbilden "Lekarna" Peter Normark (Bonniers)